

Další pondělí, 26. září, při západu slunce, se konečně ozvalo ze Žádoucího směru nákladní auto. Po setmění, skoro po osmé hodině, obchází náš tábor, spolu s našimi dvěma důstojníky UNITA, nám již známý Thierry Germond. S ním je tu jeden další lékař z Mezinárodního Červeného kříže. Zároveň nám přitom předávají dopisy z domova. Poté zahajují zdravotní prohlídky tím zmíněným doktorem. Je to domluvené opět po těch dvojicích, tak jak tady nyní spolu bydlíme. Ostatní z nás si rychle čtou došlé dopisy, aby na ně mohli odepisovat, neboť ti zástupci MČK mají hned po skončení zdravotních prohlídek odjet. Naše dopisy nám proto vezmou s sebou nazpět. Takto je to zcela jistě odtud nejrychleji u nás doma v Evropě. Psát smíme jen na malých oficiálních formulářích dodávaných od Červenokřížáků a tam se toho mnoho nevejde. Kromě toho tam je zcela jasné upozornění, co smíme psát, tedy věci výhradně osobní, žádné popisy našeho místa a podobně.

My někteří tentokrát na našich dopisech z domova nacházíme značné zásahy cenzury. Několik celých řádek v textu v dopisu od mé matky mám začerněných tuší, takže tam nepřečtu vůbec nic. Ani proti světlu nelze najít nějaké stopy po textu který by napověděl co se tam skrývá. Asi to bude důležitá součást z aktivit podnikaných za naše brzké propuštění. Je také patrné, kdo měl největší zájem o to, aby se některá vyjádření pisatele nedostala ven. Docela jistě se dá počítat s tím, že ani v Ženevě, ani mezi vojáky UNITA by se nenašel někdo, kdo by nám něco v dopisech mazal!